

Deel I

7 augustus

Als ik je vertel dat mijn witte naam Cedar Hawk Songmaker is, dat ik als kind geadopteerd ben door linkse mensen uit Minneapolis, en dat ik, toen ik op zoek ging naar mijn Ojibwe-ouders en ontdekte dat ik geboren was als Mary Potts, die kennis voor me hield, dan begrijp je het misschien. Of niet. Maar ik ga dit toch schrijven, omdat er sinds vorige week iets veranderd is. Naar het schijnt – ik bedoel: niemand weet het zeker – draait onze wereld achteruit. Of vooruit. Of misschien zijwaarts, op een nog onbegrepen manier. Iemand komt vast nog wel aanzetten met een naam voor wat er aan de hand is, maar ik kan me niet voorstellen hoe alles om ons heen en alles binnen in ons hersteld kan worden. Wat er gebeurt, omvat het ondeelbare, de elementaire deeltjes waaruit we geschapen zijn. Wat er ook gebeurt, er komt voortdurend groot nieuws binnen over hoe het zal worden aangepakt – in feite speculaties over wat er nu weer staat te gebeuren – en dat is de reden dat ik een verslag maak.

Historische tijden! In tijden van onrust zijn er altijd brieven en dagboeken geschreven die later ontdekt werden, en ik heb het idee dat ik misschien wel zoiets aan het schrijven ben. En al besef ik dat alle woordenkennis nutteloos kan zijn, je krijgt toch dit verslag.

Heb ik al gezegd dat ik vier maanden zwanger ben?

Van jou?

Bekentenis:

Zo'n tien jaar geleden heb ik, twee maanden zwanger, een abortus gehad. Dat vertel ik je omdat het belangrijk is dat je

alles weet. Mijn besluit viel op het moment dat ik de zwangerschapstest deed: néé. Deze deur zou ik sluiten. En daarmee opende ik een andere deur. Als ik toen geen abortus had laten plegen, zou ik nu jóú niet krijgen. Deze keer vervulde de zwangerschapstest me met já.

Dus nu ben ik zesentwintig, zwanger, en een ziektekostenverzekering heb ik niet. Dat zou mijn ouders, die meer dan genoeg hebben, volledig overstuur maken. Het is ook onbetwistbaar een gevaarlijke periode in de geschiedenis van de schepping. Als de rond dwarrelende vragen niet snel worden beantwoord, zul je ongekend ter wereld komen. Maar wat er ook gebeurt, je zult met wijd open armen verwelkomd worden in een familie die meerdere culturen omspant. Allereerst zijn daar mijn adoptieouders, die een lyrische naam van Britse oorsprong dragen. Glen en Sera Songmaker. Het zijn echt geweldige mensen, geen twijfel aan, en al heb ik ze heel wat kopzorgen bezorgd, ze hebben me meestal sympathiek behandeld. Het zijn vergevingsgezinde mensen, boeddhisten, milieubewust tot op het bot. Hoewel Sera hinderlijk geobsedeerd is door sanitaire zeep en voedingssupplementen, en hoewel Glen vele jaren geleden een affaire heeft gehad met een verkoopster bij de Retro Vinyl-platenzaak, waardoor het gezin bijna kapotging, zijn het gelukkig getrouwde veganisten. Het zijn de liefste mensen die je je kunt voorstellen, alleen... alleen heb ik nooit begrepen hoe ik geadopteerd heb kunnen worden – ik bedoel: het is zeker twijfelachtig of dat wel wettig was. Er is een wet, de Indian Child Welfare Act, die het een niet-Inheems gezin praktisch onmogelijk maakt om een Inheems kind te adopteren. Die wet zou ook, móést zelfs, op mij betrekking hebben. Telkens als ik erover begin, kijken Glen en Sera neuriënd de andere kant op. Zelfs als ik ga schreeuwen, kijken ze me niet aan. Maar toch. Het zijn goede ouders, ze worden vast geweldige grootouders, en je krijgt er tantes en ooms bij plus nog een heel ander stel biologische grootouders, de Potts.

Inderdaad, zoals ik al zei heb ik de kennis over mijn biologi-

sche familie een tijdje ontkend en genegeerd, maar dat begrijp je misschien als ik je uitleg hoe mijn etnische achtergrond werd bejubeld in de beschutte enclave van het adoptiegezin Songmaker. Inheems meisje! Indiaanse prinses! Een Ojibwe, Chip-pewa, Anishinaabe, noem maar op. Ik was een zeldzaamheid, misschien wel een beetje wild, ik was de ster van de vrije basis-school. Sera liet me vlechten dragen, al heb ik er naar verluidt één afgeknipt. Maar zelfs met één vlecht, zelfs als theoretische Inheemse, voelde ik me altijd bijzonder, als van koninklijken bloede, en onderdeel van de eerbiedige sfeer die rondom de studie van de Inheemse geschiedenis en gebruiken hing. Wat ik zei over vogels, insecten, wormen, wolken, katten en honden werd geciteerd. Er werd aangenomen dat ik een rechtstreekse verbinding met de natuur had. Dat ging zo door op *highschool*, maar het zakte af, het zakte echt af zodra ik op *college* zat en met andere inboorlingen omging. Toen werd ik gewoon. Erger nog: ik had geen clan, geen cultuur, geen taal, geen familie. Verwarrend was dat ik niets had om voor te vechten. Ik hoorde verhalen om me heen. Verslavingen. Zelfmoorden. Ik had geen crises gekend in mijn leven, afgezien van de Retro Vinyl-verkoopster, dus bedacht ik er maar een. Ik knipte allebei mijn vlechten af en ging niet meer naar school. Ik was een sneeuwvlok geweest. Zonder mijn bijzonderheid smolt ik.

Een jaar geleden dacht Sera misschien dat mijn gebrek aan studieuze ambitie voortkwam uit mijn verwarring over mijn afkomst, of ze dacht godweetwat, maar ze besloot in elk geval mij een brief te geven die ze van mijn biologische moeder had gekregen. Eervol als ze was had Sera hem niet geopend. Ik deed het wel. Ik las de brief twee keer en stopte hem weer in de envelop. Toen legde ik de envelop in een bruine map. Ik ben bijzonder systematisch. Ik besloot de brief te archiveren. Onder welke kop? Er moest een etiket op. Een tijdje dacht ik daarover na. *Biologische familie?* *Potts?* Of *Kolossale teleurstelling*, was dat wat? Of *VAL DOOD?* Het was tenslotte niet niks dat er contact gezocht werd. En er was nog iets ergers. Het was schokkend te

moeten beseffen dat ik in het reservaat nog gewoner was dan ik mezelf op college had gevoeld. Mijn familie bezat geen bijzondere krachten of verbindingen met helende geesten of heilige dieren. We waren niet eens arm. We waren burgers. Eigenaar van een Superpumper. Ik was Mary Potts, dochter en kleindochter van Mary Potts, oudere zus van nog een Mary Potts, kortom een van de vele Mary Pottsen sinds het begin van de kolonisatie van deze streek, van wie er velen nu werkten bij het Superpumper-tankstation, het eerste aan de weg naar het casino.

Wat moest ik doen? Tot aan deze biologische verwarring, tot aan mijn zwangerschap, tot aan de grote onzekerheid die het leven zelf opeens is geworden, heb ik verzwegen dat ik die brief ook maar geopend had. Ik heb mijn Songmaker-ouders gezegd dat zij me hebben opgevoed, dat ik van ze hou, en daarmee uit. Ik heb ze gezegd dat ik geen complicaties wil; ik wil geen gedoe over in de steek laten en verzoenen, geen sentimentele hereniging, geen krokodillentranen. Maar de waarheid is anders. De waarheid is dat ik razend ben. Wat denken die Pottsen wel, dat ze opeens besluiten dat ze mijn ouders zijn, nu ik ze niet nodig heb? Erger nog: wie denken ze dat ze zijn, om de romantische, denkbeeldige Inheemse ouders kapot te maken die ik vanaf mijn vroege jeugd heb verzonnen, die knappe mensen met lange vlechten aan beide kanten, die op een vage en passend spirituele manier stierven – misschien door zichzelf uit te hongeren, zonnedansen uit te voeren tot de hitte ze velde, door zich uit liefde van een rots te storten of meegevoerd te worden door dondervogels? Wie zijn die Pottsen nou helemaal, die hun onopvallende leventjes zijn blijven leiden zonder mij, en bij een Superpumper bleven werken?

Ik zou geen bliksem met ze te maken willen hebben als het niet om mijn baby ging. Lieverdje, jij bent anders! Jij bent nieuw. Met jou kan alles opnieuw beginnen, en het moet ook opnieuw beginnen. Jij verdient meer. Jij verdient twee stel grootouders. Om nog te zwijgen over genetische informatie,

die misschien meer zal bepalen wat je bent dan alles wat er op dit moment gebeurt. Er kunnen erfelijke ziekten zijn. Of onverwachte talenten – die hoop is er altijd, hoe twijfelachtig het ook lijkt, gezien de brief van mijn biologische moeder. Toch denk ik dat je deel moet gaan uitmaken van het netwerk van verbindingen dat ik nooit echt heb gehad.

In het jaar waarin mijn crisis ontstond heb ik het katholicisme omhelsd, aanvankelijk als een vorm van rebellie, maar ook als een poging om zulke verbindingen te scheppen. Ik wilde een grote familie – een hele parochie van vrienden. Het was geen voorbijgaande fase, en ik heb zowel mijn etnische achtergrond als mijn intellectuele kennis geïntegreerd in mijn geloof, eerst door het analyseren van de canonisatie van Kateri Tekakwitha, de Lelie der Mohawks, en daarna door het redigeren, schrijven, illustreren, uitgeven en verspreiden van een tijdschrift voor katholiek onderzoek, *Zeal* getiteld. Mijn werk wordt gefinancierd door privédonaties, zo nu en dan door schenkingen van het casino, en een kleine bijdrage van de kerk. Ik heb genoeg om het tijdschrift te laten bestaan tot de dag waarop jij bent uitgerenkend, 25 december, wat ook betekent dat ik nog zo'n vierenhalf maand heb om uit te vinden hoe ik jou een samenhangende familie moet geven, en hoe ik moeder moet zijn.

Te weinig tijd.

Je vader zou kunnen helpen, maar ik probeer afstand te bewaren.

Des te meer reden om een extra grootvader voor je te vinden, misschien een oom of twee, een neef – niet alleen in naam, hoop ik.

‘Cedar?’

Ik heb aan je zitten schrijven en die voortdurend rinkelende telefoon genegeerd. Deze keer besluit ik op te nemen, omdat ik het gevoel had dat het je vader was die belde, en dat hij het

heeft opgegeven. Ik weet het altijd als hij het heeft opgegeven.

‘Mam.’

‘Weet je, we worden vreselijk nerveus van wat er daarbuiten allemaal gebeurt, schat. Waarom kom je niet naar huis?’

Zoals altijd is haar stem koel en beheerst. Spanning kalmeert haar.

‘Ik heb eerst nog wat te doen.’

Dit is het moment om haar over jou te vertellen – dat moet ik echt doen – maar de woorden *ik ben zwanger* verlammen me en daarom vertel ik haar maar dat andere. Dat over familie.

‘Weet je nog van die brief, Mam? Die je me een jaar geleden of zo gaf, die van mijn biologische familie of hoe heet het. Ik ga ze opzoeken.’

Stilte.

‘In het reservaat,’ zeg ik.

‘Nu? Waarom nu?’

Haar consternatie heeft niets van doen met jaloezie of afkeuring. Zij heeft me tenslotte die brief gegeven en mij zelf laten beslissen. Ze heeft er zelfs op aangedrongen dat ik hem zou openen. Ze zit alleen in over het moment – typisch Sera.

‘Omdat ik het moet doen.’

‘Alsjeblieft, niet nu.’

Haar stem heeft die vastberaden dit-ga-ik-regelen-toon die ik maar een paar keer eerder gehoord heb: toen ik haar opbelde om te vragen me op te komen halen van een feestje waar een dronken knul me wilde verkrachten maar alleen over me heen had gekotst. Toen ik vertelde dat ik me liet dopen en vormen als katholiek.

Ik weet dat ze gelijk heeft, en toch is niks *daarbuiten* voor mijn gevoel zo belangrijk als wat er *hierbinnen* is. Toen ik naar huis reed, zag ik dat de straten vol waren met het gebruikelijke aantal normale doelbewuste, glimlachende, sociale Minnesota'sen, mensen die stonden te praten bij bushaltes. Mensen met boodschappentassen en rugzakken, die in een passend tempo liepen en er geschokt noch bang uitzagen.

‘Ik móét gewoon gaan, ik kan het niet uitleggen. Ik kom meteen weer terug, Mam. Maak je geen zorgen. Ik weet dat de boel uit elkaar kan vallen.’

‘Dat gebeurt volgens mij al. Het komt eraan. Hier, praat maar met je vader.’

Er wordt heftig gefluisterd en gefrutseld; ze vertelt hem over mijn plan.

‘Luister, we gaan met je mee. Er is iets... Hoor eens, schat...’

Als Glen me ‘schat’ noemt, komen er tranen in mijn ogen. Dat deed hij als ik een rotdag op school had gehad, of een gebroken hart of alleen een ‘ruim voldoende’. Ik had de pest aan ruim voldoende. Het viel me zwaar om Glen van me af te stoten, maar ik moest het proberen. Tot mijn opluchting lukte het me van geen kant om hem weg te jagen of zelfs maar echt boos te krijgen. Eén keer heeft hij gezegd dat hij zich aan me ergerde. Daar moest ik het maar mee doen.

‘Ach Pap, het spijt me. Maak je geen zorgen. Het gaat heus wel goed. Ik moet dit nou eenmaal doen, en het is maar voor één dag.’

‘Cedar, het begint er steeds onheilspellender uit te zien, al denk ik dat de mensen dat nog niet doorhebben. Wat we op het nieuws horen, en wat er gezegd wordt... Ik weet dat het onmogelijk klinkt...’

‘Het is maar voor één dag.’

‘Luister dan naar het nieuws. Ze hebben het steeds over...’

‘Wat dan?’

‘De president heeft het over het afkondigen van de noodtoestand en er is een debat in het Congres over het beperken van bepaalde...’

‘Pap, jij bent altijd zo...’

‘Deze keer is het menens. Kom alsjeblieft terug.’

Sera komt weer aan de lijn. Ze heeft zichzelf weer onder controle. Een van haar diepste overtuigingen – haar geloof in mijn onafhankelijkheid – staat op het spel. Ze heeft haar innerlijke strijd gevoerd en gewonnen.

‘Kijk, we weten het niet. Het zou een nieuw virus kunnen zijn. Misschien een bacterie. Uit de permafrost. Zul je ontsmettingszeep gebruiken? En bel je ons als je daar bent en ook als je weer teruggaat?’

‘Ja hoor.’

‘En eerst tanken.’

‘Het komt wel goed.’

‘Natuurlijk.’

Pas als ik heb opgehangen bedenk ik dat Glen en Sera zichzelf vaak op de borst slaan vanwege hun vooruitziende blik bij – onder andere – de technologie- en woningmarkt-bubbel, vervolgens bij Irak, het Midden-Oosten, Afghanistan, daarna Rusland, de steeds grotere chaos tijdens onze verkiezingen en de eerste sneeuwloze winter, en dat ze het bij het juiste eind hadden bij politieke stommititeiten, oorlogen en natuurrampen. Dít hadden ze natuurlijk niet voorzien – niemand eigenlijk – maar de bui zien hangen, dáár munten ze in uit. Waarschijnlijk zou ik zenuwachtiger moeten zijn, maar ik schuif het gezond verstand terzijde en bel informatie om het telefoonnummer van de Superpumper waar mijn biologische familie werkt. Ik laat de mechanisch opgewekte stem aan de lijn zelfs automatisch voor me bellen, al kost dat meer.

‘Boezjoe?’

Jezus, denk ik, ze spreken Frans.

‘Bonjour,’ zeg ik.

‘Hullo?’

‘Hallo?’

‘Met wie?’

‘Ik eh... ben op zoek naar Mary Potts.’

‘Nou, dat ben ik niet. Met wie?’

‘Oké, nou, ik kreeg ongeveer een jaar geleden een brief van Mary Potts Senior; ze nam contact met me op vanwege het feit dat ze mijn biologische moeder is. Ben jij...? Ik bedoel: je klinkt niet als Mary Potts Senior, maar misschien ben je...’

‘Wat nou, verdomme?’

‘Hé!’

‘MAAAAAAM! Een of ander GESTOORD WIJF zegt dat jij haar moeder bent en dat je haar vorig jaar geschreven hebt.’

Gemompel. Een stem. *Geef hier*. Gekraak, een klap alsof iemand de hoorn laat vallen. Een mannenstem zegt: *Wie is dat, Liefjie?* Vrouwenstem: *Niemand!* Weer de eerste stem: *Sodemieter op*. Een woedende gil die wegsterft en abrupt eindigt met een klap – een dichtslaande deur?

‘Mary Potts Senior?’ vraag ik de holle ademhaling aan de andere kant.

‘Spreek je mee.’ Een fluisterstem. Gekraak als ze haar keel schraapt. ‘Ja, dat ben ik. Ik heb je geschreven.’

En opeens wil ik in huilen uitbarsten, mijn borst doet pijn, ik krijg geen lucht, ik stort in. Het enige wat dit gevoel nu kan wegdringen is de krankzinnige woede die tegelijkertijd in me opborrelt en mijn stem bevriest.

‘Ben je toevallig morgen daar?’

‘Daar?’

‘Thuis.’

‘Ik heb niks.’

‘Ik kom daarheen. Ik kom bij je op bezoek. Ik moet je spreken.’

‘Best.’

Wie is dat, Liefjie? Mannenstem. *Niemand!* zegt ze weer.

Ik negeer de vreselijke kriebel in mijn keel, een reactie op de tweede keer dat ze *niemand* heeft gezegd.

‘Wie noemt je daar liefjie?’ vraag ik.

‘Zo heet ik,’ zegt Mary Potts Senior. ‘Ze noemen me hier Liefjie.’

‘O.’

Haar stem klinkt zo bescheiden, zo lispelend, zo verbijsterd, zo angstig. Een golf razende moordlust welt in me op, maar wat er uit me komt zijn kille, raar ingewikkelde zinnen.

‘Ongetwijfeld een passende naam, “Liefjie”; toch denk ik dat ik je maar Mary Potts Senior ga noemen, als je het niet erg vindt.’

‘Al ben ik dan geen Senior. Bijna Senior, niet helemaal. Oma leeft nog.’

‘Oké, Mary Potts Bijna Senior. Mag ik dan vragen hoe ik bij je huis kom?’

‘Ja hoor,’ zegt Mary Potts, of Lieffie, maar verder zegt ze niks. ‘Nou?’ zeg ik ijsig.

Lieffie wordt nu wat sluw; misschien kan ze het niet helpen, misschien is het een mengsel van nederig, aangedaan en geslepen, ik weet het niet.

‘Je vroeg of je het mócht vragen. Vraag je het ook?’

Nu voel ik een steek die vermoedelijk pure haat is; zij is degene die me geschreven heeft, die me vroeg contact op te nemen, en zij is degene die me persoonlijk heeft gebaard en daarna afgedankt. Maar ik kan haar miezerige gemanipuleer wel aan.

‘Vertel het maar gewoon,’ zeg ik met koele, neutrale stem. ‘Geef me je adres maar. Ik gebruik wel Siri of gps.’

‘Wij zitten niet op gps en Siri is wijlen. Weet je dat niet?’

‘Wat niet?’

‘Je merkt het wel. Vanwaar kom je? Uit de stad?’

‘Ik kom vanuit Minneapolis.’

‘Nou, de weg tot Skinaway ken je wel. Dan sla je... eh, je moet linksaf. Bij de rivier linksaf.’

Ze lijkt tevreden dat ze andersom heeft gedacht en de route heeft gegeven vanuit de plek waar ik ben. Ze lijkt zelfs een beetje ingenomen met zichzelf, alsof ze misschien nooit eerder iemand de weg heeft gewezen.

‘Welke rivier?’

‘Die grote.’

‘En dat is? Ik bedoel: hoe heet die? Ik moet een naam hebben.’

‘Het is de enige grote rivier, met een brug. En vlak daarna krijg je een weg. Onverhard. Daar linksaf.’

‘Goed dan, links de onverharde weg op. Heeft die weg geen naam?’

‘Skinaway Road.’

‘Nou komen we ergens. En dan?’

‘Aan het eind van de weg.’

‘Welk huisnummer?’

Ze schraapt haar keel. Ik krijg vreemd genoeg het gevoel dat ze op het punt staat in tranen uit te barsten, dat er daar iets van wanhoop is, kans op een hysterische uitbarsting. En ik bedenk dat reservaten – ik weet niks van reservaten – dat je mensen gewoon niet de weg wijst naar reservaten. Iedereen weet daar toch wel waar alles is. Misschien gaat niemand daar ooit weg en blijft iedereen daar voorgoed zitten.

‘Goed dan, hoe ziet je huis eruit?’

Opluchting in haar stem.

‘Het is geel, vrij nieuw, een boerderij, twee verdiepingen, met witte afwerking en een veranda aan de voorkant met een opgang voor de rolstoel van Oma. We zullen zorgen dat ze hier morgen is, als je komt. Daarvóór zit ze bij Avis. Rij maar gewoon het erf op. Er staat een zwart busje met paarse strepen op blokken, maar dat is de enige wagen die eh... het op dit moment niet doet. Er staat ook een nieuwe pick-uptruck, die is van mij, en misschien een kleine bruine Maverick van Eddy en het staketsel van een zweethut...’

‘Een zweet-wat?’

‘Oma en Eddy zijn met Kleine Mary bezig geweest. Die had je net aan de lijn. Dat ding staat in elk geval pal naast het huis, iets naar achteren, op het erf.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Ja, en er staan ook wat vogelkooien. En een schrijntje, je ziet het meteen. Mary.’

‘Ik word natuurlijk geen Mary genoemd. Mijn adoptienaam, mijn échte naam, is Cedar.’

Lange stilte. ‘Dat is een mooie naam.’ Haar stem klinkt nu weer teder, gekweld en droevig. ‘Voor mij was je altijd Mary. Maar ik had het nu over het kapelletje, dat is voor de Heilige Maagd.’

‘Maria? Maria in een omgekeerde badkuip?’

‘Nou ja, omgekeerd, zo zou je het kunnen zeggen, slimmerd. Ik zou eerder zeggen: op z’n kant en half ingegraven. Hoe weet je dat? We hebben dat bad uit het oude huis gehaald. Eddy heeft het daar neergezet. Ik heb de bloemen geplant.’

‘Wauw.’

Met een klap dringt er iets tot me door, ik ga bijna onderuit. Het lost iets van de woede op en brengt me ertoe rustig afscheid te nemen in de beleefde verwachting dat het leuk zal zijn om Mary Potts te ontmoeten. Als ik de hoorn heb neergelegd blijf ik er peinzend naar zitten kijken. Daar heb je het – overgeërfde genetische overeenkomsten. Vóór ik in contact kwam met mijn biologische moeder was ik al katholiek geworden; het katholicisme trok me aan en fascineerde me: al die heiligen, de liturgie, zelfs de altaartjes. En nu blijkt dat de heiligen en de kerk dingen zijn die we gemeen hebben. Ik en zij. Lieffie. Mary Potts Bijna Senior.

9 augustus

De volgende morgen rijd ik noordwaarts naar mijn Potts-thuis-reservaat. Heldere flitsen. Alles wat ik zie – de dennen, de ahorns, winkelcentra langs de weg, verzekeringsmaatschappijen en tattooshops, het onkruid in de greppels en de mensen in de huizen – balanceert op het snijpunt van het nú van al die dingen en de grote, ongrijpbare verandering die op komst is. Toch is er niets wat heel erg ongewoon lijkt. Misschien is het wat rustig, en lijken de preken die staan aangekondigd op affiches van kerken verontrustender dan normaal. Eindelijk de Eindtijd! Bent u klaar voor de Opneming van de Gemeente? Op een enorm veld, leeg tot aan de horizon, staat een bord met TOEKOMSTIG HUIS VAN DE LEVENDE GOD.

Het is gewoon een braakliggend veld vol onkruid dat zich uitstrekt tot de bleke einder.

Ik zet de wagen aan de kant, neem een foto van het bord en rijd verder. Ik word gepasseerd door een auto met een bumpersticker: *Als de Opneming komt, mag ik dan je auto?* Goddank,

niet iedereen maakt zich op voor de hemelvaart. Ik ben dol op autorijden. Voortrazen en denken. *De evolutie is tot stilstand gekomen*, zegt een presentator van een praatprogramma. *Het kan zelfs zijn dat ze nu omgekeerd verloopt!* Als het waar is dat alle zichtbare en onzichtbare deeltjes, alles wat leeft en misschien ook wat niet leeft, de zeilen hijst en uitvaart en koers zet naar de thuishaven, wat betekent dat dan? Waar gaan we heen? Is er eigenlijk wel een verschil met waar we oorspronkelijk naartoe koersten? Misschien was de hele schepping, van fruitvliegje tot olifant, niet meer dan een uiterst ingewikkelde gedachte die God ingespannen zat uit te werken, tot hij plotseling in slaap viel. Dan zijn we dus een idee. Misschien heeft God besloten dat we een idee zijn dat het overdenken niet meer waard is.

Die gedachten malen maar door tot ik een stop maak. Ik rijd een onmiskenbare oprit naar een onmiskenbare fastfoodtent op en ik neem een kaas-ei-hap en twee pakjes melk. Fastfood bestaat dus nog, en daar ben ik dankbaar voor. Eten zet me met beide benen op de grond. Mijn hoofd wordt helder en een paar uur later ben ik in het reservaat. Zonder te stoppen passeer ik Potts Superpumper, al rijd ik daar wel wat langzamer. Daar hebben we het dan, denk ik als het voorbijschuift, mijn voorouderlijk erfgoed – een verlichte rood plastic luifel boven een rij benzinepompen, een rechthoekige doos van betonblokken, de deuren afgezet met hetzelfde rood als de luifel. Grote verlichte ramen, een bottige man die in iets wat een boek lijkt staat te kijken, met zijn ellebogen over de kassa gebogen. Waarschijnlijk een register van tweedehandsauto's, op z'n best een spannende techno-thriller. Hopelijk geen porno. Waarschijnlijk is die magere man de echtgenoot van mijn biologische moeder. Eddy. Ze noemde hem in die brief. Niets over mijn biologische vader.

Ik steek een brug over waar een stroompje water onderdoor loopt – nauwelijks een rivier te noemen, denk ik. Maar een tijd lang geen bocht. De weg links die ik wel neem, leidt langs zes huizen. Vijf ervan zijn keurig verzorgd, goed onderhouden en voorzien van tuinen en vogelkooien, getooid met triplex beren

en rendieren en de billen in stippelonderbroek van voorovergebogen dames. Eén erf staat vol met een verbijsterende hoop rommel – drie kinderzwembadjes van felblauw en roze plastic, een trampoline, kapotte auto's, ingedeukte boten die worden opgelapt, neem ik aan, opeengestapelde handmaaiers en kleine, verroeste maaimachines en barbecues. Hier en daar duiken uit de greppels willekeurige honden op, die happend naar de wielen achter de auto aan rennen. Het laatste huis is niet geel. Ik stop en zet de auto langs de kant. Een gore bruine bastaardteriër springt onvermoeibaar op en neer voor mijn rechterraam. Ik keer. Misschien is er nóg een rivier. Groot, zei ze. De honden duiken in omgekeerde volgorde op tot ik weer terug ben bij de weg.

Er zijn nog twee vals-alarm-rivieren en twee afslagen links, en ze leiden allemaal terug naar dezelfde eerste weg met het erf vol kinderzwembadjes. In één badje staat een paar centimeter water, er zit een dikke vrouw in een lang t-shirt in die speelt met een bloot baby'tje. *Schattig, hoor. Val dood!* Waar is mijn geboortehuis? Waar is mijn familie? Alweer een valse afslag, een kronkelweg, de honden die elke keer weer opgefokt raken door mij en mijn wagen, de vrouw in het badje die me inmiddels beloert alsof ik van de FBI ben. Ik besluit haar de weg te vragen en rijd de oprit op. Nu worden de honden krankzinnig, ze schuimbekken van verontwaardiging. Ik ben hun territorium binnengedrongen en ik durf de auto niet uit. Ik draai het raampje open. De vrouw kijkt naar me op – haar platte, knappe, argwanende gezicht vlakbij. Ze zegt niets.

‘Kunt u me zeggen waar de Pottsen wonen?’

Dan storten de honden zich op mijn wagen, hun lijven bonzen tegen de portieren, mijn stem windt ze op tot hysterische hoogten. De vrouw houdt haar hand achter haar oor. Meestal ben ik niet bang voor honden, maar er knaagt er een aan mijn band.

‘Ik zoek Mary Potts!’

‘Geen idee!’